

del i Retten til at bestemme over Børnene turde dog imidlertid være af den allerstørste Vigtighed for hende. Jeg vil nok spørge, hvorledes en Moder skulde kunne krænkes dybere, end hvis en slet Mand anbringer Børnene borte fra Hjemmet, uden at Hustruen, Moderen, blot kan faa at vide, hvor Børnene er anbragte, eller hvilken Grusomhed skulde kunne være større mod en Moder end at gøre dette? Men Manden har Ret dertil. Saadanne Tilfælde indtræder maaske ikke hyppigt, men de forekommer dog, og vort Retsvæsen har Anledning til at beskæftige sig dermed. Endnu saa sent som i Begyndelsen af dette Aarhundrede har Højesteret med stor Bestemthed fastslaaet, at en Ægtemand kan anbringe Hustruens og hans fælles Børn borte fra Hjemmet, uden at Hustruen ved, hvor Børnene er, og uden at der for ham er nogen *fyldstgørende* Grund til, at han har foretaget det. Han har naturligvis haft den Grund, at han vilde genere Moderen, udøve en Grusomhed mod hende for at forurette og krænke hende saa dybt som paa nogen Maade muligt. En saadan Magt til at krænke en Moders Hjerte bør ingen have. Derfor bør denne Lovregel ikke opretholdes. Men naar ingen af Ægtefællerne saaledes kan gøre Krav paa nogen Fortrinsret paa dette Omraade, maa de begge have den samme Ret og Myndighed over Børnene. Derved indtræder Nødvendigheden af, at de bliver enige for selv at kunne bevare Forældremyndigheden, og de vil ganske sikkert ogsaa i de allerfleste Tilfælde blive enige; men der kan naturligvis tænkes de Tilfælde, hvor de ikke bliver det, og selv om det kun er faa Tilfælde, maa der træffes en Regel ogsaa for disses Vedkommende. Det bringes da i Forslag, at den Tvist, der saaledes opstaar mellem Ægtefæller, og som de ikke selv kan løse, løses som en anden Retstvist og henvises til Afgørelse ved Overøvrigheden, her i København Overpræsidenten og udenfor København Amtmanden, saaledes at disse Øvrighedspersoner enten kan afgøre den Tvist, som foreligger i Øjeblikket, mellem de 2 Ægtefæller eller kan træffe en almindelig Regel om, hvordan der skal raades over Børnene. Man maa lægge Mærke til, at dette ikke berører lykkelige Ægteskaber eller gode Ægteskaber eller Ægteskaber, i hvilke Ægtefællerne blot forholder sig taaleligt overfor hinanden, men at det først er i fuldkommen ødelagte Ægteskaber, at denne Regel kommer til Anvendelse; thi naar

det er saaledes, at Moder og Fader ikke kan enes om, hvorledes de i Fællesskab skal gøre det saa godt som muligt for deres Børn, saa er Ægteskabet ødelagt, og saa er det heller ikke nødvendigt at skaane dem for et Indgreb fra Øvrighedspersoners Side. Desuden kan det meget vel være, at et saadant Indgreb fra en forstandig Øvrighedspersons Side netop kan bringe Ægtefællerne til at indse, hvor forvildede de har været i deres Forhold til hinanden og bringe dem til at leve i bedre Forstaaelse. Det er dog i hvert Fald konstateret i ikke faa Tilfælde, at den Forhandling, som Øvrighedspersoner har foranstaltet overfor Ægtefæller, der vilde separeres eller skilles, har bragt Ægtefæller, som mente, at deres Ægteskab var uigenkaldelig strandet, til at genoptage det og leve som gode Ægtefæller til deres Livs Ende.

I § 60, der handler om Mægling i Forældremyndighedstvister, har Folketinget gjort den Ændring, at Overøvrigheden skal mægle selv eller ved Politimesteren, men ikke, som tidligere foreslaaet, skal kunne overlade Mæglingen til andre, private Personer. Dette begrundes i Frygten for, at det kunde være særlig krænkende for Ægtefæller, som ikke kunde enes om, hvorledes deres Børn skulde behandles, eller hvorledes Myndigheden over den skulde udøves, at man fra deres Nabolag eller indenfor deres Bekendtskabs- og Omgangskreds med Myndighed skulde kunne indblande sig i deres Forhold. Man har i Folketinget fundet det rigtigt, at det altid skal være en Øvrighedsperson, idet han maa antages at staa roligere og mere objektivt overfor saadanne Forhold.

Kapitel VII handler om Formueforholdene mellem Ægtefællerne. Efter den gældende Ret, som er Loven af 7. April 1899, er Hovedregelen den, at der mellem Ægtefæller, som ikke selv ved Oprettelsen af Ægtepagt har ordnet deres formueretlige Forhold, bestaar det saakaldte Formuefællesskab; det vil sige, at der mellem dem er et Fællesbo, som Manden er eneraadende over. Formuen er fælles, men Hustruen har ingen Raadighed over nogen Part af denne Fællesformue. Det hjælper lidet den gifte Kvinde, at hun er fuldmyndig og kan stifte Gæld og ejer Formue, naar hun ikke har Raadighed over nogen Del af denne Formue og altsaa ikke har noget at betale den Gæld med, som hun har stiftet; men saaledes er hun stillet i Øjeblikket, idet hun ifølge den Frederik Bajerske Lov af 1880 kun har Ret